

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Άλλιος, ελπε ο Γαβριήλ, λέει πως οι φώλακες σάς μτέρδεψαν και πήγαν έσένα στο κελί το δικό του κ' αυτόν στο δικό σου. Κλαίει κ' οδύρεται γι' αυτό και ζητάει όλοένα να με ιδί».

«Τόν είδατε σεις, έξοχώτατε; ρώτησε ο 'Αρνώ ντ' Τιλ».

«Όχι, μα την πίστι μου! Φοβάμαι πολύ τις πανουργίες του. Θά ήταν ίκανός να μ' εξαπατήσει και μένα και να με πείσει, ότι αυτός εινε πραγματικά ο Μαρτέν Γκέρ».

«Είν' ένας άτιμος! φώναξε ο 'Αρνώ, κάνοντας τον μαλασιμένο».

«Τι μαρία που του έχεις σήμερα! ελπε ο Γαβριήλ. Κι' εγώ ερχομίον έδω να σου πώ ότι, αν καταδικασθεί σε θάνατο, πρέπει να ζητήσεις τη χάρη του».

«Νά ζητήσω τη χάρη του; επιάνελαβε ο 'Αρνώ, λίγο διαταχτικός. Και πρόσθεσε άποφασιστικά:

«Όχι! Όχι! Δεν πρέπει να ζητήσω τη χάρη του!»

«Ω! έκανε ο Γαβριήλ. Δεν ήξερα πως είσαι τόσο άδυσώπητος. Χθές ακόμα τον λυπόσουν τον άθλιο αυτό και δεν ζητούσες τίποτε άλλο, παρά να τον σώσεις».

«Χθές ακόμα, απάντησε ο 'Αρνώ, δεν μ'α είχε παίξει αυτό το τελευταίο παιγνίδι που εινε χειρότερο άτ' όλα τα προηγούμενα».

«Έχεις δικιο, ελπε ο Γαβριήλ. Όποτε, κατά τη γνώμη σου, ο ένοχος πρέπει να πεθάνη;

«Θεέ μου! Έκανε ο 'Αρνώ με ύφος μακάριο. Ξερετε, έξοχώτατε, πόσο καλός είμαι. Η ψυχή μου συντριβεται, γιατί είμ' αναγκασμένος να μην κάνω τίποτε και να έμποδίσω τη θανατική εκτέλεση του 'Αρνώ ντ' Τιλ. Μα αυτό αποτελεί μιά σκληρή ανάγκη. Σκεφθείτε, έξοχώτατε, ότι αν ο άνθρωπος αυτός, που εινε τόσο θμιοσ μ' εμένα, ζήσει, δεν θά βρω ποτέ μου ησυχία! Το τελευταίο κόλπο του φανεράνει πως εινε άδιορθωτος. Αν τον φυλακίσουν, θά δραστηρευθώ. Αν τον εξορίσουν, θά γυρίσω πίσω. Εφόσον ζή αυτός, θά περιμένω διαρκώς δυστυχίες...»

«Τότε, άς πεθάνει! ελπε ο Γαβριήλ. Αν καταδικαστεί, ένοείται, γιατί στο κάτω-κάτω, ή απόφαση δεν έξεδόθη ακόμα».

«Πώς; ρώτησε ο 'Αρνώ. Όποτε το πράγμα δεν εινε βέβαιο;

«Εινε πιθανότατο, αλλά όχι ακόμα βέβαιο! απάντησε ο Γαβριήλ. Αυτός ο διάβολος ο 'Αρνώ τ'α ελπε περίφημα χθές στους δικαστάς του, ενώ σου, Μαρτέν, ο οποίος μου απέδειξεσ προόλιγου με τόσο ευγλωττία την αναγκαιότητα της εκτελέσεως του 'Αρνώ, δεν μπόρεσες ν' αναπτύξης ούτ' ένα έπαγγελμα γιά να θριαμβεύης ή αλήθεια. Είχες άπομεινει σαστισμένος κ' οπτε λέξι δεν έβγαίνε από το στόμα σου».

«Όλοι αυτοί οι δικαστάι με φρόβιζαν. Έπειτα εινε με το μέρος μου το δικιο. Μα βλέπω τώρα κ' εγώ, πως χρειάζεται να τοίς λή κανείς λόγια. Ω! αν δεχόντουσαν να με ξανακωλύσουν!»

«Και τί θά έκανες, Μαρτέν;

«Θά επιβυλλόμουν στον έαυτό μου και θά μιλούσα! Θ' ανασκείαζα και θ' άνέτρεπα ένα προς ένα τα έπιχειρήματα αυτού του άθλιου».

Και παίρωντας δρόμο, ο 'Αρνώ ντ' Τιλ άρχισε ν' άντιπροήη από τη μιά άκρη ως την άλλη τον λόγο που είχε εκφανήσει ο ίδιος στο δικαστήριο την προηγούμενη μέρα. Διαφώτισε τα γεγονότα και τις παρεξηγήσεις της διλήης υπέρθεως του Μαρτέν Γκέρ και του 'Αρνώ με την ίδια ειλικολία που τ'α είχε μιλέξει. Ο κόμης Μογκομερέν είχε άρήσει μέσα στο πνεύμα των δικαστών μερικά σκοτεινά σημεία, τά οποία δεν είχε ξεξηγήσει ακόμα ούτε ο ίδιος. Ο 'Αρνώ ντ' Τιλ τού τ'α ξεξηγήσε δια με καταπληκτική ειλικολία. Και τελειώνοντας, ελπε:

«Τι κρίμα που δεν μωρούν να τ' άκούσουν όλ' αυτά οι δικαστάι!»

«Τ' άκουσαν! ελπε τότε ο Γαβριήλ».

«Πώς;

«Κύτταξε!»

Η πόρτα της φυλακής άνοιξε έξαφρα κ' ο 'Αρνώ κατάπληκτος και λίγο τρομαγμένος, είδε όρθιους, άκίνητους και σοβαρούς στο κτώφλι της τον πρόεδρο του δικαστηρίου και δυό δικαστάς».

«Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε, γυρίζοντας προς τον Γαβριήλ».

«Άπλουστατα, τού απάντησε ο κόμης ντ' Μογκομερέν, έπειδή φρόδομιν μήπως τά χάσεις μπροστά στους δικαστάς σου, θέλησα ν' άκούσου έν άργία σου οι δικαστάι σου αυτά που άκουσαν προό λίγου».

«Περίφημα! Έκανε ο 'Αρνώ, άναντεόντας μ' ανακούφισα. Σάς είχαριστώ χίλιες φορές, έξοχώτατε!»

Και γυρίζοντας προς τους δικαστάς, επρόσθεσε με ύφος που προσαυθίσε να τού κινή φοβισμένο:

«Μπορώ τώρα να έλπίζω, ότι τά λόγια μου άποκατάστησαν τού δικιο»;

«Ναι, απάντησε ο πρόεδρος του δικαστηρίου. Η άποδειξις που μ'α έδωσες, μ'ας έπεισαν».

«Α!... Έκανε θριαμβευτικά ο 'Αρνώ».

Μά, έξακολούθησε ο πρόεδρος, άλλες άποδείξεις, όχι λιγότερες βέβαια, μ'ας πείθουν ότι έγινε κάποιο μέρδεμα κατά τη μεταφορά σας κ' ότι ο Μαρτέν Γκέρ ώδηγήθηκε στο κελί σου, 'Α ρ ν ώ ν τ' ο Τιλ, ενώ σου βρισκόσαι τώρα στο δικό του!»

«Πώς; Τι; τρανιάσε ο 'Αρνώ, σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός. Τι λέτε σεις, έξοχώτατε; ρώτησε τού Γαβριήλ».

«Λέω πως τού ήξερα! απάντησε ο Γαβριήλ αδυσήρα. Θέλησα έτσι, 'Α ρ ν ώ, να σε κάνω ν' άποδείξις σου ο ίδιος την άδωότητα του Μαρτέν και την ένογη τη δική σου. Με αναγκασες, δυστυχισμένο, να παίξω ένα ρόλο που με άηδιάζει. Προδόθηκες λοιπόν τώρα μόνος σου!»

«Μά, έξοχώτατε, εγώ είμαι ο Μαρτέν, ο ίπποκόμος σας! Μή μ' έγκαταλείπετε!»

«Μην έπιμένεις, 'Αρνώ ντ' Τιλ! ελπε ο πρόεδρος του δικαστηρίου. Τού υπέρθεμά σου με τον Μαρτέν Γκέρ έγινε κατόπιν διαταγής του δικαστηρίου. Άποκαλήφθηκες όριστικά πειά!»

«Μά αφού παραδέχεστε, ότι έγινε μέρδεμα, φώναξε ο θρασυέταος 'Αρνώ, ποίος σας βεβαιώνει, ότι δεν έγινε πλάνη στην εκτέλεσι των διαταγών σας;

«Τώρα θά ιδίς, άθλιε! φώναξε ο Γαβριήλ άγανακτισμένος».

Κι' έγινεσε προς την πόρτα, 'Αμέσως ο Μαρτέν Γκέρ παρουσιάστηκε».

Ο Μαρτέν Γκέρ ήταν μισόγυμνος και φανόταν τού ξύλινο πόδι του που του είχε βάλει ο 'Αμβρόσιος Παρέ, όταν τού έκοψε τού άληθινό!»

Ο Γαβριήλ έδειξε τότε τού ξύλινο πόδι και ελπε:

«Αυτό έδω μ'ας βεβαιώνει ποίος εινε ο πραγματικός Μαρτέν Γκέρ».

Ο 'Αρνώ ντ' Τιλ, χλωμός, συντριμμένος, έμμηθενσιμένος, δεν προσάπτησε πειά ν' άρνηθί. Τού ξύλινο πόδι τού Μαρτέν έμμηθενίσε εκ των προτέρων δια τά έπιχειρήματά του».

Σωριάστηκε κάτω και μουμούρισε:

«Είμαι χαμένος! Χαμένος!...»

Ο 'Αρνώ ντ' Τιλ ήταν χαμένος πράγματι. Τού δικαστήριο συνεδρίασε άμέσως κ' έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας ο 'Αρνώ ντ' Τιλ άκουσε την άπόφασί του, δια της οποίας καταδικαζόταν εις τόν δι' άγχόνης θάνατον. Η άγχώνη, σύμφωνα με την άπόφασι, θά σπηνόταν μπρός στο σπίτι του Μαρτέν Γκέρ και μετά την εκτέλεσα, τού πτώμα τού κακοφύγου θά καγόταν».

Ο 'Αρνώ άκουσε την καταδίκη του σκεπτός και συντριμμένος. Κατόπιν σήκωσε τού κεφάλι του και δείχνοντας κάποια μεπάντια, ελπε:

«Επικαλούμαι την έπιείκεια τού Θεού και τη σιργνώμη των ανθρώπων και είμαι έτοιμος να ύποστά χριστιανικά την ποινή μου».

Ο Μαρτέν Γκέρ που ήταν παρών, έδωσε τότε μιά νέα άποδειξις της ταυτότητός του, ξεσκώνοντας σε δάκρυα, καθώς άκουσε τά λόγια αυτά, τά ύποκριτικά ίσως, τού έχθρου του».

Κατανικώντας μάλιστα τη σινηθισμένη δειλία του, ρώτησε τον πρόεδρο αν ύπρχε κανένας τρόπος να επιτύχη τη χάρη τού 'Αρνώ ντ' Τιλ. Μά τού απάντησαν, ότι μόνο ο βασιλεύς είχε τού δικαίωμα να δώσει χάρη, την οποία σίγουρα θ' άρνιόταν γιά ένα έγκλημα τόσο

Ο Δούξ ντ' Γκός.

Εξαιρετικό και καταλήρητο.

Τότε ο Μαρτίν Γκέρ, νοιώθοντας την ανάγκη να συγχωρήσει, άνοιξε διάπλατα την άγκυρα του στη Βερτράνδη.

Η Βερτράνδη δεν χρεώστηκε να έπαυσε την καλωσύνη του. Ο Μαρτίν την φίλησε και την έπληρε θυμαρινικά και χαρούμενος από σπίτι του, το όποιο είχε τόσο κερδὸν να δῆ.

Μπροστά στο ίδιο σπίτι που είχε περιέλθει πάλι στον νόμιμο ιδιοκτήτη του, έγινε έπειτ' από όχτώ μέρες, ή έκτελεις του 'Αρνὸν ντὸ Τὺ. 'Απ' όλα τὰ περίχωρα έτρεξαν οι χωρικοί γιὰ να παρακολουθήσουν τὸ μαρτύριό του και οι δρόμοι τοῦ 'Αρτιγκ έξεκρίλιζαν ένκνινη τὴν ἡμέρα από κόσμο, όπως και τοῦ Παρισίου.

Ο Ένοχος, πρέπει να τὸ πούμε, έδειξε κάποιο θάρρος στις τελευταίες του στιγμές και τεμάτισε έτσι με κάποια αξιοπρέπεια τὴν ἐγκληματικὴ ζωὴ του.

Όταν ο δήμος φώναξε τρεις φορές, σύμφωνα με τὴ συνήθεια: «Η Δικαιοσύνη ἀπεδόθη ε, ενὸ τὸ πῆθος ἀποσυρόταν ἀργά, σιωπηλά και προμαρμένο, μέσα στο σπίτι τοῦ θύματος ο Μαρτίν έκλιμαζε κα' ή Βερτράνδη προσεχόταν.

Τὸ ίδιο βράδυ, ο Γαβριήλ πήγε και τοὺς ἀποχωρέθηκε, φεύγοντας γιὰ τὸ άγνωστο....

III

ΕΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΔΙΑΒΗΜΑ

Μερικοί μήνες πέρασαν. Στο διάστημα αυτό, ο Γαβριήλ συνέχισε τις περιπλανήσεις του, ξαναγαρρίζοντας κάθε τόσο στο Παρίσι. Είχε συνθέσει τώρα στενόκατα με τοὺς Ουγενότους, οι όποιοι είχαν άρχεισει ν' αντιδρούν πάλι φανερά έναντίον τὸν καταπέσεις τὸν Καθολικών.

Έντομεταξύ, ή 'Αρτεμις ντὸ Κάστρο, εξακολουθοῦσε να ζῆ στο παλάτι, κυριευμένη από τὸ σπαργισμό και τὴν ἀτέλεισά της.

Όστόσο, κάθε δεσμός μεταξύ αὐτῆς και ένεινον, τὸν όποιο ἀγαποῦσε, δὲν είχε κοπεί ακόμα. Κάθε βδομάδα, ο νεαρός ἀκόλουθος 'Ανδρέας πήγαινε στο παλάτι και τῆς έδινε νέα ἀπ' τὸν Γαβριήλ.

Τὰ νέα αὐτὰ δὲν ἦσαν καθόλου καθησυχαστικά. Ο κόμης ντὸ Μονγκμερέν εξακολουθοῦσε να εἶνε πάντα σιωπηλός, θλιμμένος και ἀνησυχος. Οσάκις ή 'Αλοῦζα μιλοῦσε σπὸν 'Ανδρέα γι' αὐτό, έκλιμαζε και εἶχε τὸ πρόσωπό της κατάχλωμο.

Η 'Αρτεμις, αφού διάστασε ἐπὶ καιρό, τέλος ένα πρωί τοῦ 'Ιουνίου, έλαβε τὴν ἀπόφασή της. Τυλίχτηκε σ' ένα έπανωφόρι πολύ ἀπλό, ένιωσε τὸ πρόσωπό της κάτω από ένα πελάι και πρὸι-πρωί, βγήκε από τὸ παλάτι, συνοδευομένη μονάχα από τὸν 'Ανδρέα, γιὰ να πάη κοντὰ στο Γαβριήλ.

Αφού ένεινος τὴν ἀπόφραγε, αφού ένεινος σάπαινε, θὰ πήγαινε ένκνηνη πρὸς αὐτόν.

Μιά ἀδελφὴ μπορούσε να έπασκεφθὲ τὸν ἀδελφό της. Τὸ καθήκον της δὲν ἦταν τάχα να τὸν παρηγορήσει;

'Αλλοίμονο διως! Τὸ διάβημά της αὐτὸ πήγε χαμένο. Ο Γαβριήλ έβγαυε πολύ νωρίς έξω, γιὰ να περιπλαναίται στους έρημους δρόμους και όταν ή 'Αρτεμις έφτασε στο μέγαρό του, τὴν πληροφορήσαν ότι είχε βγει έξω πρὸ μιάς ώρας.

Νὰ τὸν περιμένει; Δὲν ἤξεραν ποτὲ ποιά ώρα μπορούσε να έπαστρέψει. Και μιά πὸν μακριά ἀπουσία ἀπ' τὸ Λούβρο μπορούσε να έκθέσει τὴν 'Αρτέμιδα σὲ σκιοφαντίες.

'Αδιάφορο! Θὰ τὸν περιμένει όσοι τοῦλάχιστον ώρα είχε ἀποφασίσει να τὸ ἀπερῶση.

Ζήτησε λοιπὸν να ἰδῆ τὴν 'Αλοῦζα. Ο 'Ανδρέας τότε τὴν ὠδήγησε σ' ένα ἀπόμερο δωμάτιο τοῦ σπιτι.

Χρόνια πολλά τώρα, από τις ένθνησιμένες ἡμέρες τοῦ Μονγκμερέν και τοῦ Βικοντιέ, ή 'Αλοῦζα και ή 'Αρτεμις, ή γυναίκα τοῦ λαοῦ και ή κόρη τοῦ βασιλέως, δὲν είχαν ξαναϊδωθεί.

Μὰ ή ζωὴ και τὸν δύο είχε γεμίσει από τὴν ίδια σκέψη. Η κοινὴ τους ἀνησυχία γιὰ τὸν Γαβριήλ, τις ένωνε.

Γι' αὐτό, όταν ή 'Αλοῦζα, μπαίνοντας βιαστικά, θέλησε να ὑποκληθὲ φροστιά στην περιγρήπια, ή 'Αρτεμις, όπως ἄλλοτε, ρίχτηκε στην άγκυρά της και τῆς φίλησε, λέγοντας, όπως ἄλλοτε:

- 'Αγαπημένη παραμιάνα!....
- Πῶς, ἡμελιότατη; Έκανε ή 'Αλοῦζα συνηνημένη μέχρι δακρύων. Μὲ θυμάστε λοιπὸν ακόμα; Μὲ ἀναγνωρίζετε;
- Ρωτᾶς ἀν σὲ θυμάμαι; 'Αν σ' ἀναγνωρίζω; φώναξε ή 'Αρ-

τεμις. Πῶς εἶνε δυνατόν να ξεχάσω ποτὲ τὴν ἀγαπημένη μου παραμιάνα;

— 'Ω! πόσο όραία εἶστε! φώναξε χαμογελῶντας και ἀναστενάζοντας συγχρόνως.

Χαμογελοῦσε, γιατί είχε ἀγατήσει σαν παιδί της τὴν κόρη που είχε γίνει μὴ τόσο όραία γυναίκα. 'Αναστενάξε, γιατί ἀναμετροῦσε δὴ τὴν έκταση τοῦ πόνου τοῦ Γαβριήλ.

Η 'Αρτεμις μάντεψε τὸ διπλό αὐτὸ συναίσθημά της και έσπευσε να τῆς πῆ:

— Δὲν ἤθελα να σοῦ μιλήσω γιὰ τὸν εἰαυτό μου, παραμιάνα, 'Ηθελα να σοῦ μιλήσω γι' αὐτόν. 'Ηθελα να σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Τί δυστυχία πὸν δὲν τὸν βρήκα! 'Ηθελα να παρηγορηθῶ, παρηγοροῦντας τον. Πῶς εἶνε... Σίγουρα ή ἀτέλεισά δὲν θὰ τὸν ἀρίνη ούτε στιγμή! Γιατί δὲν ἤρθε να με ἰδῆ, έστο και μὰ φορὰ στο Λούβρο; Τι κάνει; Τί λέει; Μίλα! Μίλα λοιπὸν, παραμιάνα!

— 'Αλλοίμονο, ἡμελιότατη, ἀπάντησε ή 'Αλοῦζα, έχετε δικηο να λέτε, διη ή ἀτέλεισά δὲν τὸν ἀρίνη ούτε στιγμή. Φανταστήτε....

Η 'Αρτεμις διέκοψε τὴν παραμιάνα.

— Περιμένε, καλή 'Αλοῦζα, τῆς εἶπε. Πρὸν ἀρχίσεις, έχω μιά σύσταση να σοῦ κάνω. Μπορὸ να μείνω ὡς αἶμα ἔδω, ἀκούγοντάς σε. Δὲν θὰ κουρασθῶ καθόλου και δὲν θ' ἀνυληφθῶ τὸ πέρασμα τῆς ώρας! Πρέπει λοιπὸν να ξαναγιρῶ στο Λούβρο, πρὸν ἀνυληφθὸν τὴν ἀπουσία μου. Δῶσε μου μιά ὑπόσχεση: όταν θὰ περῶ μια ώρα, θὰ με εἰδοποιήσης και θὰ με διώξεις, έστο και' ἀν δὲν ξαναγιρῶση έντομεταξύ ο Γαβριήλ.

— Φοβάμαι πολύ, ότι θὰ ξεχάσω τὴν ώρα και' ἐγὼ.

— Τότε τί θὰ κάνουμε; εἶπε ή 'Αρτεμις. Πρέπει να ξαναγιρῶσι εἰς ἑγκαίρως στο παλάτι.

— Τότε, ἄς ἀναθέσουμε αὐτὸ τὸ σκληρὸ καθήκον σ' ένα τρίτο πρόσωπο.

— Ναί. Στὸν 'Ανδρέα!

Ο ἀκόλουθος, ο όποιος είχε μείνει στο διπλανὸ δωμάτιο, δὴα τοῦ μίλησαν σχετιῶς, τοὺς ὑποσέθηκε πὸς θὰ χτυποῦσε τὴν πόρτα, μὴλις περνοῦσε μιά ώρα ἀκριβῶς.

— Και τώρα, εἶπε ή 'Αρτεμις, ἀφού καθῆσε και' έβαλε τὴν παραμιάνα να καθῆση πλάι της, ἄς κοινοποιήσουμε με τὴν ἡσυχία μας.

Όστόσο, ή συνομιλία αὐτὴ, ή τόσο προσφιλέη στις δύο γυναίκες, παρουσιάζε πολλές δυσκολίες.

Έν πρώτους, καμιά ἀπ' τις δύο δὲν ἤξερε ἀκριβῶς ὡς ποῦ σημειὸ ή ἄλλη ἤξερε τὰ τρομερὰ μυστικά τοῦ όνου Μονγκμερέν. Έξ ἄλλου, ή 'Αλοῦζα δὲν ἤξερε κα' αὐτὴ με ποῦ τρόπο να ξεηγοῦσε τις ἀπουσίες τοῦ κυρίου της, τις ξαφανικές έπιστροφές του, τις συνεινήσεις του με τοὺς Ουγενότους και' αὐτὴν ακόμα τὴ σιωπὴ του.

Τέλος, ή παραμιάνα εἶπε στην 'Αρτέμιδα όλα δσα ἤξερε, όλα δσα έβλεπε τοῦλάχιστον, και ή 'Αρτεμις, ἀκούγοντας τὴν 'Αλοῦζα, έννοιθε μεγάλη ἀνακούφιση, γιατί

τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸν Γαβριήλ, κα και μεγάλο πόνο, γιατί τῆς μιλοῦσε με τόσο θλίψη.

Πράγματι, ή ἀποκαλήμης τῆς 'Αλοῦζας δὲν ἦσαν καμιοῦνα γιὰ να γυμνήσουν τις ἀγωνίες τῆς 'Αρτέμιδος, ή όποια καταλάβαινε, ότι ἀν ἤθελε να σώση αὐτόν που ἀγαποῦσε, έπρεπε να ἐπέμβη.

'Εξάρνα, ή 'Αρτεμις και' ή 'Αλοῦζα ἀνασκόλησαν, ἀκούγοντας τὸν 'Ανδρέα να χτυπᾶ στην πόρτα.

— Από τώρα! φώναξαν συγχρόνως.

— 'Ω! ἀφού πέρασε κιόλας ή ώρα, πρόσθεσε ή 'Αρτεμις, τόσο τὸ χροῦστο. Θὰ μείνω ένα τέταρτο ακόμα....

— 'Υμελιότατη, προσέχτε! εἶπε ή παραμιάνα.

— Έχετε δικηο, 'Αλοῦζα! Ναί, πρέπει να φύγω. Μὰ λέξτε μόνο: Σ' ἄι' αὐτὰ ποῦ μου εἶπε γιὰ τὸν Γαβριήλ, παραλείμμε, μου φαίνεται, κάτι. Δὲν μιλάει ποτὲ γὰ μὲνα;

— Ποτὲ, ἡμελιότατη!

— 'Ω! κάνει καλά! εἶπε ή 'Αρτεμις.

— Όστόσο, εἶμαι βεβαία πὸς δὲν παύει ούτε στιγμή να σὰς συλλογίζεται.

— Λές; Μὰ με ἀποφρεύγει όσο μπορεί. 'Αποφρεύγει τὸ παλάτι....

— 'Αν ἀποφρεύγει τὸ Λούβρο, ἡμελιότατη, εἶπε ή 'Αλοῦζα κοινοώντας το κεφάλι της, δὲν τὸ κάνει ἐξ αἰτίας σας... εἰσᾶς σὰς λατρεύει!...

— Καταλαβαίνο, σέφθηκε ή 'Αρτεμις ἀνατριχίζοντας. 'Αποφρεύγει τὸ παλάτι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ποῦ μου!

— 'Ω! ἐπρόσθεσε δυνατά. Πρέπει να τὸν ἰδῶ! Πρέπει να τὸν ἰδῶ ἀπὸλύτως!

('Ακολουθεῖ)

'Ερρίκος Β', ο πατέρας τῆς 'Αρτέμιδος.